

1. בענין: יאסר עוקבי, ת.ז. 24761827
ע"י ב"כ עוה"ד גילת ויזל - סבן ואח'
מרחוב מעלה השחרור 15, חיפה 3328439
טלפון: 04-8371505 פקס: 04-8370231

2. ארגון העיתונים בישראל – הסתדרות העובדים הכללית החדשה
ע"י עוה"ד ד"ר מורן סבוראי ו/או אמיר בשה ואח'
מרחוב בר כוכבא (מגדל וי-טאואר) קומה 18
בני ברק ("מתחם בסרי")
טלפון: 03-7743000 פקס: 03-7743001

התובעים

- ד ג נ -

שבע תקשורת בע"מ

ע"י ב"כ עוה"ד טליה יונתן-דגן ו/או איל בריק
ו/או אורן מילדוורט ו/או אפרת מוסן-גושן
ו/או רון דינור ו/או אורית גולדנר ו/או
מור אהרונוביץ ו/או הלן שלנגר ו/או איריס קוגן
מבית רובינשטיין, רחוב לינקולן 20, תל - אביב
טלפון: 03-5617311 פקס: 03-5617312

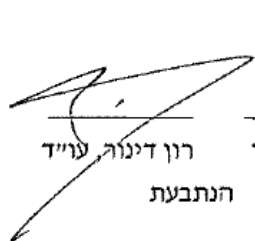
הנתבעת

סיכומי הנתבעת

בהתאם להחלטת בית הדין הנכבד מיום 21.5.2017 מתכבדת הנתבעת לפרוש סיכומיה בתובענה דנן.

כל ההדגשות בסיכומים אלו אינן במקור, אלא אם נכתב אחרת.

הנתבעת עומדת על מלוא טענותיה, כפי שפורטו בכתב ההגנה, בתצהירו של מנכ"ל הנתבעת וביתר כתבי
בי-דין שהוגשו על ידה, על כן אין באי-אזכורה של טענה זו אחרת משום ויתור עליה.

רון דינור, עו"ד
טליה יונתן-דגן
ב"כ הנתבעת

פתח דבר

1. בפתח תביעתו מציין התובע כי הסיפור שלו הוא סיפור קטן וכי היה עורך של עיתון קטן - ואכן, הצדק עם התובע. הסיפור שלו אינו סיפור גדול, התביעה שלו, חרף הפאתוס והדרמה היא תביעה שגרתית שעניינה בעובד, גם אם בכיר יחסית, שהעסקתו הסתיימה - הא ותו לא.
  2. חרף הסיפור הקטן, נוכח חברותו של התובע בתובע 2 (להלן - "ארגון העיתונאים"), "הסיפור הקטן" עורר תיאבון גדול, כך נדמה. ואת התיאבון הגדול השביעו התובעים באמצעות "ארטילריה כבדה" - לפתע מדובר בהפרת הזכות לשוויון, הפרת חופש הביטוי, חופש העיתונות, גזענות ועוד כהנה וכהנה דרמה ופאתוס שהופיעו בדיעבד.
  3. כל הארטילריה הכבדה כוונה למקומון מוביל אך, לדאבון הלב לא גדול, אשר נאבק להישאר רווחי בעידן "מות הפרינט". מקומון שהוא היחיד, יש לציין, מבין כלי התקשורת בשפה העברית שהעסיק עורך ראשי ממוצא שאינו יהודי ואשר מעולם לא הגביל את התובע בכתיבתו.
  4. במהלך הדיון בתובענה התברר כי אף שהתביעה חוגשה כנגד הנתבעת, קהל היעד האמיתי הם כלי תקשורת אחרים. כך התברר כי התובע האמיתי בתובענה דנן הוא התובע 2 (להלן - "ארגון העיתונאים") וכי המטרה האמיתית בתובענה זו היא לאפשר לעובדים, עיתונאים במקרה זה, לעשות ככל העולה על רוחם בקניין המעסיק - כל זאת על גבה, הצנוע, של הנתבעת.
  5. התובעת סבורה כי תובענה זו חסרת בסיס עובדתי ומשפטי. טענות התובעים, בהיבט העובדתי, אינן נשענות אלא על הרהורים וטענותיהם המשפטיות חסרות כל בסיס, חסרות היגיון וקבלתן עלולה להביא לאנרכיה בשוק העבודה.
  6. יתרה מזאת - הסעד המרכזי הנתבע על ידי התובעים אף אינו בסמכותו של בית הדין הנכבד בתובענה מעין זו וממילא שדין התביעה להידחות על הסף.
  7. הנתבעת תוסיף ותציין כי גם אילו תתקבל טענתם העובדתית של התובעים, העמדה לפיה אין לבקר את השלטון בזמן מלחמה מלווה את הדיון הציבורי בישראל ובעולם והיא עמדה לגיטימית. לדוגמא, המושג "שקט יורים" בא לעולם ביום בו פרצה מלחמת לבנון הראשונה במאמר מערכת שפורסם בעיתון "ידיעות אחרונות" עם פרוץ אותה מלחמה והטענה שעלתה באותו מאמר מערכת הייתה כי אין זה ראוי לבקר את המדינה בעת מלחמה.
  8. דרך הילוכם של סיכומים אלו תהא כדלקמן :
- 8.1. בסעיפים 9 - 22 תתייחס הנתבעת בקצרה לתשתית העובדתית ולשאלות השנויות במחלוקת בין הצדדים.

- 8.2. בסעיפים 23 - 35 תטען הנתבעת כי יש לסלק את התובענה על הסף.
- 8.3. בסעיפים 36 - 75 תפרט הנתבעת מדוע יש לקבל את גירסתה העובדתית באשר לטעמים בעטיים פוטר התובע.
- 8.4. בסעיפים 76 - 94 תפרט הנתבעת מדוע יש לדחות את טענות התובעים באשר להליך השימוע.
- 8.5. בסעיפים 95 - 110 תפרט הנתבעת מדוע יש לדחות את טענות התובעים לעניין הפליית התובע.
- 8.6. בסעיפים 111 - 131 תפרט הנתבעת מדוע גם הטענה באשר ל"פיטורים בניגוד לחופש העיתונות" אין לה בסיס.

א. הבסיס העובדתי והשאלות שבמחלוקת

תמצית העובדות הרלוונטיות

9. הנתבעת מפיצה מקומון בעיר באר-שבע.
10. במהלך חודש מרץ 2013, עבר המקומון אותו מפיצה הנתבעת למודל הפצה חינמי, לאחר שעד מועד זה הופץ בתשלום, נקלע למצוקה כלכלית קשה ועמד בפני סגירה¹. שינוי זה היה שינוי מהותי באופיו של המקומון, במקורות ההכנסה שלו ובקהל קוראיו, בין היתר מפני שבמעבר להפצה חינם מתבסס העיתון אך ורק על מכירת שטחי פרסום כאמצעי לכיסוי הוצאות הפקתו ולהפיכתו לרווחי.
11. קהל הקוראים של עיתון הנרכש בכסף מבקשים מלכתחילה לרכוש את התכנים המופיעים באותו עיתון ומידת הצלחתו של התכנים, נמדדת במספר הקוראים שירכשו את העיתון. מנגד, מקומון המחולק חינם, מתבסס על היקף החשיפה הן למקומון עצמו והן לפרסומות עצמן. כלומר, אין די שמקומון יחולק בהיקף מסוים -אלא יש צורך כי אלו שהעיתון מונח בתיבת הדואר שלהם גם יעלעלו בו ולא יזרקו אותו מתיבת הדואר הישר לפח.
12. מטבע הדברים, שינוי זה מצריך שינוי גם בתכני העיתון ועליהם להיות מותאמים לקהל גדול והטרונגי, ולהתאים את תכניו של מקומון מעין זה למכנה המשותף הרחב הקיים לקוראים אלו.
13. הנתבעת סברה וסבורה כי התובע, אשר שימש כעורך המקומון, תפקיד בכיר ומוביל, לכל הדעות, לא השכיל להפנים שינויים נדרשים אלה וממילא שלא היה הדמות המתאימה להובלת שינויים מחויבים אלו. בשל כך ונוכח חילוקי דעות נוספים שעניינם בהפעלת שיקול דעתו, כפי שהובהרו לו בזמן אמת וגם אגב הליך הפיטורים, הוחלט על סיום העסקתו².

¹ סעיפים 10 - 13 לתצהיר מנכ"ל הנתבעת; עמ' 30, ש' 21 - 23 לתמליל ישיבת שימוע הראשונה.

² סעיפים 33 - 44 לתצהיר מנכ"ל הנתבעת וראו גם: עמ' 24 לפרוטוקול הדיון מיום 6.2.2017 (להלן - "הפרוטוקול") ש' 19-24; עמוד 25 לפרוטוקול ש' 5-8; עמ' 30, ש' 5 - 12 לפרוטוקול; עמ' 31, ש' 7 - 11 לפרוטוקול, עמ' 32, ש' 23 - 26 לפרוטוקול

14. התובע שימש כעורך המקומון אותו מפיצה הנתבעת מיום 1.12.2003 ועד ליום 21.9.2014 - פרק זמן בן עשר שנים, עשרה חודשים ועשרים ימים.
15. ארגון העיתונאים הוא ארגון עובדים חדש יחסית, אשר נוסד ביום 1.1.2012. התובע היה חבר בארגון העיתונאים מיום הקמתו והוא מכהן כיום כחבר במזכירות הארגון ויו"ר הוועדה לקידום ענייני עיתונאים ערביים בישראל.
16. התובע זומן לשימוע ביום 24.7.2014, ישיבת השימוע התקיימה ביום 7.8.2014 וישיבת שימוע נוספת התקיימה ביום 14.8.2014, לאחר הערות שהעיר התובע לסיכום השימוע שהעביר אליו מנכ"ל הנתבעת ביום 10.8.2014.
17. בסופו של דבר הודיעה הנתבעת לתובע על פיטוריו ביום 24.8.2014 - חודש לאחר שהחל הליך השימוע ויחסי העבודה בין הצדדים הסתיימו ביום 21.9.2014.

השאלות שבמחלוקת

18. בליבה של תובענה זו ניצבת השאלה מה היו הנימוקים לפיטורי התובע והאם יש לפיטוריו השלכות כלשהן, בהתאם להכרעה בשאלה עובדתית זו.
19. התובעים טוענים כי התובע פוטר עקב פרסום ריאיון עם אלמנתו של מר עודא אל-וודגי ז"ל, שנהרג מפגיעת רקטה ביום 19.7.2014 (להלן - "הריאיון"). לשיטת התובעים, פיטורי התובע עקב פרסום הריאיון נעשו מטעמים גזעניים, תוך הפרת עיקרון השוויון, הפרת חופש הביטוי, חופש העיתונות ותוך שבהליך השימוע עצמו נפלו פגמים.
20. מנגד, טענת הנתבעת היא כי התובע לא ביצע את עבודתו באופן שהניח את דעתה. התובע לא השכיל להבין את השינויים הדרושים במקומון ושיקול הדעת שהפעיל כעורך עיתון לאורך זמן היה לקוי ואף גרר את הנתבעת לעימותים מיותרים - ובשל כך פוטר.
21. לשיטת הנתבעת, הריאיון עליו משליכים התובעים יהבם, לא היה אלא דוגמא - אירוע אחד על פני רצף של אירועים - אשר לימד על שיקול דעת לקוי ואי-התאמתו של התובע לתפקיד העורך.
22. כפי שיפורט להלן, הנתבעת הוכיחה את גרסתה העובדתית ולפיכך יש לדחות את גרסתו העובדתית של התובע. עם זאת, גם אילו תתקבל גרסתו העובדתית של התובע באשר לנסיבות פיטוריו, אין בכך כדי להצמיח לתובעים זכות לסעד כלשהו, היות שמהבחינה המשפטית אין הוא זכאי לסעד כלשהו.

ב. טענות מקדמיות - סילוק התביעה על הסף

סילוק על הסף מחמת היעדר סמכות

23. בכתב התביעה פורטים התובעים שלוש עילות תביעה: פיטורים שלא כדין עקב הפרת זכות הטיעון³, פיטורים הנגועים בהפליה תוך הפרת הוראות חוק שוויון ההזדמנויות בעבודה, התשמ"ח - 1988⁴ (להלן - "חוק שוויון ההזדמנויות") ופיטורים "המנוגדים לחופש העיתונות"⁵.

24. בגין שתי עילות התביעה הראשונות דורשים התובעים סעד כספי⁶. בגין עילת התביעה השלישית, דורשים התובעים סעד הצהרתי, אשר יקבע כי פיטורי התובע נעשו בניגוד לחובות האתיות והציבוריות החלות עליו ובניגוד לחופש העיתונות⁷.

25. בעוד ששתי עילות התביעה הראשונות נמצאות בסמכותו של בית הדין הנכבד בתביעה מעין זו, עילת התביעה השלישית והסעד הנתבע בגינה - אינן בסמכותו של בית הדין הנכבד בתביעת עבודה אישית.

26. אלא מאי? בדיון ההוכחות התברר כי הסעדים הכספיים אינם מעניינים את התובע, כי תביעתו מוגשת מטעמים עקרוניים⁸ וכדברי באי כוחו "המון עיתונאים מתכים לפסק הדין הזה"⁹.

27. אותם טעמים עקרוניים הם קבלת סעד משפטי, לפיו לכל עיתונאי עומדת הזכות לפרסם ככל העולה על רוחו בכל כלי תקשורת בו הוא מועסק ובלבד שהוא סבור כי הדבר מתיישב עם חובותיו האתיות כעיתונאי.

28. עוד התברר בדיון ההוכחות כי התובע אינו רק חבר פעיל בארגון העיתונאים מיום הקמתו, אלא הוא אף משמש בו בתפקידים שונים¹⁰. משמע, בסופו של יום התברר, כי בעל הדין האמיתי בתובענה דנן אינו התובע - כי אם ארגון העיתונאים.

29. יו"ר ארגון העיתונאים העיד¹¹ כי סעד ההצהרתי האמור היווה חלק מדרישות ההסתדרות בכל המקרים בהם ניהלו מו"מ קיבוצי - דרישה שלא התקבלה באף מקרה, למעט בהסכם קיבוצי שנחתם עם "ידיעות הקיבוץ" - עיתון קטן המעסיק תשעה עובדים.

³ סעיפים 28 - 33 לכתב התביעה.

⁴ סעיפים 34 - 52 לכתב התביעה

⁵ סעיפים 53 - 70 לכתב התביעה

⁶ סעיפים 72 ו-73, בהתאמה, לכתב התביעה.

⁷ סעיפים 75 - 76 לכתב התביעה.

⁸ עמ' 18, שורות 1 - 20 לפרוטוקול.

⁹ עמ' 20, שורה 22 לפרוטוקול.

¹⁰ עמ' 9, שורות 15 - 19 לפרוטוקול.

¹¹ עמוד 23 לפרוטוקול.

30. להלכה ולמעשה תובענה זו אינה סכסוך היחיד בין עובד למעסיק, כי אם מעין סכסוך קיבוצי בין ארגון עובדים לבין מעסיק, בהתאם לסמכותו לפי סעיף 24(א)(2) לחוק בית הדין לעבודה, התשכ"ט - 1969.

31. עם זאת, תביעות על פי סעיף 24(א)(2) יכול שיוגשו על ידי ארגון יציג, או ארגון הטוען ליציגות ואין חולק כי ארגון העיתונאים אינו כזה ואף לא מתיימר להיות כזה¹². על כן, לארגון העיתונאים אין זכות עמידה בתובענה מעין זו, אין להם את הזכות לתבוע סעד מעין זה ולבית הדין הנכבד אין, בכל הכבוד, את הסמכות לפסוק סעד זה בתובענה דן ודין התביעה להידחות על הסף.

32. לחלופין, ומחמת הזהירות, ככל שיסבור בית הדין הנכבד כי התובע עודו עומד על הסעדים הכספיים, מתבקשת דחיית הסעד ההצהרתי בלבד על הסף.

סילוק על הסף מחמת היות התביעה תיאורטית

33. אף אילו הייתה לתובעים הזכות לתבוע את הסעד המבוקש, אין חולק כי העסקת התובע הסתיימה זה מכבר מבלי שהוגשה בקשה לסעדים זמניים ומבלי שנתבקשה השבתו לעבודה כסעד קבוע.

34. משהסעד הכספי אינו מעניין את התובע, ונותר רק הסעד ה"עקרוני", הופכת התביעה לתיאורטית ועל פי ההלכה הפסוקה, הנוהגת גם בבית הדין לעבודה, אין בית הדין דן בתביעות תיאורטיות¹³.

35. נוכח האמור לעיל מתבקש בית הדין הנכבד לסלק את התביעה על הסף משהוא נעדר את הסמכות העניינית לדון בסעד היחיד, והעקרוני, לו עותר התובע ומשסעד זה הפך לתיאורטי עבור התובע. לחלופין, ומחמת הזהירות, מתבקש בית הדין הנכבד לסלק את התביעה על הסף ככל שהיא נוגעת לאותו סעד עקרוני-תיאורטי בלבד.

ג. הוכח כי התובע פוטר עקב חוסר שביעות רצון מתפקודו

36. מנכ"ל הנתבעת, אשר החל את עבודתו בנתבעת ביום 1.12.2013¹⁴, העיד בתצהירו כי עבודת התובע לא עמדה בקריטריונים המקצועיים להם ציפה ממנו, כעיתונאי, עורך ומנהל¹⁵.

37. טעמי הפיטורים של התובע נגעו לאופן בו הפעיל התובע את שיקול דעתו, הן מבחינה אקטיבית והן פאסיבית. התובע נעדר את היוזמה להפוך את המקומון למוצר שהנתבעת ביקשה להפיץ מחד, ומאידך הוא קיבל החלטות שלא היו לשביעות רצון הנתבעת במהלך העבודה השוטפת.

¹² ראו סעיף 5 לכתב התביעה וכן תצהירו של מר טרצ'יצקי מטעם ארגון העיתונאים.

¹³ עסי"ק 15/08 הסתדרות העובדים הכללית החדשה הסתדרות המעו"ף ומרחב ירושלים - עיריית ירושלים ואח', פורסם בנבו (13.11.2011).

¹⁴ סעיף 22 לתצהירו של מנכ"ל הנתבעת.

¹⁵ סעיף 23, 33 - 44 לתצהירו של מנכ"ל הנתבעת.

38. דברים אלו באו לידי ביטוי עוד במכתב הזימון לשימוע - מנכ"ל הנתבעת מציין בו במפורש כי הנתבעת "מגלגלת את אותו המוצר מלפני 10 שנים" כאילו השוק לא השתנה. בחלקו השני של מכתב הזימון לשימוע מציין מנכ"ל הנתבעת את חוסר שביעות רצונה מהיעדר קשב מדויק להלכי הרוח של הקוראים ולבחירת נושאים שאינה מתאימה לכך.

39. בהמשך לכך, בישיבת השימוע עצמה מפרט מנכ"ל הנתבעת באריכות את טענותיו לעניין חוסר היוזמה של התובע והשגותיו לעניין זה. הוא מלין על כך שהשינוי בעיתון לא מספק וכי התובע לא הוביל לשינוי המצופה¹⁶. מנכ"ל הנתבעת הלין על כך שהתובע פאסיבי¹⁷, על אי-הכנת תוכנית עבודה מתאימה¹⁸ - התובע טוען בסיכומיו כי הכין תוכנית שכזו - אך הוא לא טרח להציגה לבית הדין ואף לא טרח לבקש תוכנית זו בבקשתו לגילוי מסמכים ספציפיים.

40. מנכ"ל הנתבעת ציין בסעיף 49 לתצהירו כי העיר על כך לתובע במהלך העבודה השוטפת תוך ציון התחומים בהם הוא מצפה לשינוי - והאמור בתצהירו לא נסתר. כאמור, לתובע הייתה האפשרות להגיש תצהירי תשובה¹⁹ ואלהם לצרף כל תוכנית שהוגשה לנתבעת או למר בן יוסף, כפי שטוען התובע. התובע שמר על תכתובות דוא"ל עם מר בן יוסף (מוצג ת/1) ואפשר להניח כי אילו היו תוכניות כאלו בנמצא - גם הן היו מוגשות לבית הדין הנכבד.

41. מנכ"ל הנתבעת העיד כי ערך עם התובע שיחות שוטפות במהלך שמונה-עשר החודשים בהם שימש כמנהל, במהלכן ביקש להכווין אותו להתאים את ה"מוצר" - המקומון, לאופן בו סבר, כמנכ"ל, שהמקומון צריך להראות²⁰.

42. מנכ"ל הנתבעת פירט, בתצהירו את הליקויים שנפלו בעבודת התובע²¹ ואת השיחות שקיים עמו בנוגע לליקויים אלו²². בהקלטת השימוע, שהתובע עצמו צירף, ציין מנכ"ל הנתבעת באוזני התובע את השיחות הרבות שקיים עמו והתובע אישר זאת²³.

43. הוכח כי התובע סיקר את המתרחש בעירייה באופן שלילי²⁴, נהג בזלזול בראש העיר²⁵ והביא למערכת יחסים עכורה בין העירייה לבין הנתבעת. הוכח כי שתי תביעות דיבה הוגשו כנגד הנתבעת בגין התנהלות התובע על ידי עיריית באר שבע, ובעטיין נאלצה הנתבעת לשלם פיצוי לעירייה²⁶. עוד הוכח כי התובע בחר בשערים פרובוקטיביים²⁷ אשר הקשו על הפצת המקומון בשכונות דתיות²⁸.

¹⁶ עמ' 4 - 6 לתמליל ישיבת השימוע הראשונה.

¹⁷ עמ' 31, ש' 12 - 15 לתמליל ישיבת השימוע הראשונה.

¹⁸ עמ' 34 לתמליל ישיבת השימוע הראשונה.

¹⁹ סעיף 4(ג) להחלטת בית הדין הנכבד מיום 9.11.2015.

²⁰ סעיפים 24 - 32 לתצהירו של מנכ"ל הנתבעת.

²¹ סעיפים 33 - 44 לתצהירו של מנכ"ל הנתבעת.

²² סעיפים 46 - 54 לתצהירו של מנכ"ל הנתבעת.

²³ עמ' 44, שורות 6 - 8 לתמליל ישיבת השימוע השנייה.

²⁴ סעיף 37 לתצהיר מנכ"ל הנתבעת, עמ' 30, ש' 1-12 לפרוטוקול.

²⁵ סעיף 39 לתצהיר מנכ"ל הנתבעת, עמ' 5 - 6 לתמליל ישיבת השימוע השנייה.

²⁶ סעיף 38 לתצהיר מנכ"ל הנתבעת.

²⁷ סעיף 36 לתצהיר מנכ"ל הנתבעת.

²⁸ עמ' 35, ש' 5 - 6 לפרוטוקול.

44. התובע לא טרח להכתיש טענות אלו, אף שעמדה לו הזכות להגיש תצהירי תשובה לאחר שהגישה הנתבעת תצהיריה ובמסגרתם יכולים היו להשיב לגרסת הנתבעת ולנסות לסתור אותה. התובעים בחרו שלא לעשות שימוש בזכות זו, אף שהיו מודעים לה ועמדו עליה, והדבר מלמד גם על היעדר מהימנות לגרסתם²⁹.

45. אין חולק כי מנכ"ל הנתבעת העיר לתובע על חוסר שביעות הרצון מתפקודו, בין היתר בשיחה מיום 8.7.2014, טרם פרסום הריאיון לגביו טוען התובע כי הוא היווה את העילה לפיטוריו, והביע בפניו את חוסר שביעות רצונו³⁰. עוד הוכח כי מנכ"ל הנתבעת שותח עם התובע באשר לחוסר שביעות רצונו כחודשיים טרם ישיבת השימוע השנייה³¹.

46. מנכ"ל הנתבעת אף צירף הודעת דוא"ל³² שנשלחה אליו ממועמדת להחלפתו של התובע עמה נפגש, במהלך חודש יוני 2014, פרק זמן ממושך טרם פרסום הריאיון ומבצע "צוק איתן".

47. למעשה, התובע עצמו העיד כי חודשים ארוכים טרם פיטוריו, הגיעו לאוזניו שמועות על כך שקיימת כוונה לפטרו³³ - הרבה לפני שפורסם הריאיון כפי שהעיד בפני בית הדין הנכבד³⁴:

"ש. תאשר לי בבקשה שכבר שנה וחצי קודם למועד הפיטורים כשמינו את גברת נורית

חג'י' הרגשת שעבודתך בעיתון בסכנה.

ת. אני לא מאשר.

ש. אני מפנה אותך לסעיף 21 לתצהירך.

ת. כן.

ש. אז מה שכתבת בתצהיר לא נכון?

ת. לא אני כתבתי מה שהיה בתצהיר אבל לא היה איום ממשי אבל היו טענות שהיא חורשת להביא את כל יוצאי כל-בי כדי לעבוד בעיתון שבע.

ש. כלומר הגיעו אלייך שמועות על זעזועים עתידיים בעיתון?

ת. כן.

ש. בנוסף נכנסו אלייך כתבים וסיפרו לך על זה?

ת. זה היה זמן קצר לפני הפיטורים והשימוע שקדם להם.

ש. אתה האמנת להם?

ת. שמועות מצטברות מובילות לעובדה שאני צריך לשאול את מי שאמור להעסיק אותי.

ש. ואתה שאלת את זה את אודי?

ת. נכון.

ש. כבר ביולי 2014 לפני השימוע?

ת. לפני השימוע. נכון."

²⁹ בקשה לגילוי מסמכים ספציפיים מיום 22.11.2015.

³⁰ סעיף 55 ונספח די לתצהירו של מנכ"ל הנתבעת.

³¹ עמ' 44, שורות 15 - 17 לתמליל שיחת השימוע השנייה.

³² נספח ו' לתצהירו של מנכ"ל הנתבעת.

³³ סעיף 21 לתצהיר התובע.

³⁴ עמ' 14 - 15 לפרוטוקול.

48. בישיבת השימוע עצמה, חזר מנכ"ל הנתבעת, שוב ושוב על טעמי הפיטורים, תוך שהוא מתייחס לצורך בשינוי במערכת העיתון³⁵, לכך שהנתבעת זקוקה לעורך הרואה את הדברים עין בעין עמו³⁶, לשינוי שהוא ציפה לו בעיתון ולא אירע³⁷, לכך שהצורך לשנות את המקומון אינו בוער בעצמות התובע³⁸ ולמחלוקות בנוגע לתכני המקומון³⁹.

49. אלו רק דוגמאות מחלקה הראשון של ישיבת השימוע הראשונה - ניתן להתרשם בקלות כי גם ביתר חלקי השימוע הדברים נאמרו באופן הברור ביותר לתובע.

50. והריאיון? הוא הוזכר במספר חד ספרתי של עמודים מתוך **מאה ושלושה** עמודי התמלילים כשמלבד הריאיון הזכיר מנכ"ל הנתבעת טעמים רבים ודוגמאות רבות אחרות המלמדות על חוסר שביעות רצונו.

גרסת התובע כבושה, מגמתית וחסרת מהימנות

51. התובע טוען בתצהירו ובסיכומיו כי טענות מנכ"ל הנתבעת באשר לתפקודו לא נאמרו לו לפני השימוע. עם זאת, אין חולק כי, לכל הפחות, הן נאמרו בשימוע עצמו וניתן היה לצפות מאדם, כמו התובע, לו יכולת רטורית ומודעות, רבה מהמוצג, לזכויותיו לטעון כי זו הפעם הראשונה שהדברים נאמרים לו.

52. ניתן היה לצפות מאדם אשר ניתנת לו זכות הטיעון בעת שנשקלת אפשרות פיטוריו לטעון בלהט כנגד הכוונה לפטרו. היה ניתן לצפות כי עובד במעמד זה, המופנות כלפיו טענות קשות, טענות שלדעתו אינן נכונות, כי יטען זאת, באופן נחרץ ואקטיבי. כאשר מדובר בעיתונאי, אשר יכולתו לפרנס את עצמו מתבססת על כישוריו הרטוריים ובוודאי על מי שקיבל ייעוץ שוטף במהלך הליך הפיטורים, ציפייה זו מקבלת משנה תוקף.

53. **התובע לא נהג באופן זה**, אלא הוא פעל בדיוק באופן בעטיו פוטר - דרך טיעונו בהליך השימוע הייתה פאסיבית ומינורית והדבר מלמד על מהימנות גרסתו.

54. כך, אם בוחנים את התבטאויות התובע במהלך השימוע, מרבית הדברים הרשומים מפיו אינם ארוכים, אלא אלו תשובות קצרות לדברי מנכ"ל הנתבעת.

³⁵ עמי 4, שי 8 - 26 לתמליל ישיבת השימוע הראשונה.

³⁶ עמי 5, שי 20 - 23 לתמליל ישיבת השימוע הראשונה.

³⁷ עמי 6, שי 18 - 19 לתמליל ישיבת השימוע הראשונה.

³⁸ עמי 7 שי 7 - 12 לתמליל ישיבת השימוע הראשונה.

³⁹ עמי 8, שי 19 - 21 לתמליל ישיבת השימוע הראשונה.

55. למעשה, הנושא היחיד בו הוא טוען באופן "איכותי" הוא הכתיבה על האוכלוסייה הבדויות ועל החשיבות שבפרסום הראיון ועל הצורך שלא להרכין ראש בפני תפיסות חברתיות פסולות⁴⁰.

56. אם סבר התובע במעמד השימוע כי הטענות כלפיו (לא מקדם שינוי, פרובוקטיבי, לעומתי) אינן נכונות - מדוע לא טען זאת? התובע ידע כי זו הבמה וכי זו ההזדמנות שיש לו להגן על עבודתו.

57. יתר על כן, אם סבר התובע כי בפיטוריו נפלו פגמים כה חריפים, מה מנע ממנו לפנות לבית הדין האזורי בבקשה דחופה לסעדים זמניים שימנעו את פיטוריו? אין חולק כי התובע בחן אפשרות זו בזמן אמת⁴¹. אין חולק כי ארגון העיתונאים גם ידע לפנות לבתי הדין לעבודה בבקשות לסעדים זמניים כשסבר כי הדבר נחוץ⁴².

הראיון היווה דוגמא בלבד

58. מנגד, אין חולק כי מנכ"ל הנתבעת הסביר לתובע עוד בראשית השימוע כי הראיון לא היווה אלא דוגמא, ובלשונו - **"המחשה למה אני אומר"**⁴³ - הא ותו לא.

59. אך התובע, בחר לגרור את הדיון לנושא ה"עסיסי". התובע בחר את עיקר דבריו לייחד לנושא העסיסי, ולטענה, שאינה נכונה, כי בבאר שבע חיות 5,000 משפחות ערביות ובדויות⁴⁴, אך גם לכך משיב לו מנכ"ל הנתבעת **"לך איתי מעבר לנושא, כי לא זה הנושא"**⁴⁵. כזכור, מנכ"ל הנתבעת לא ידע כי הוא מוקלט, לא ידע כי התובע מבקש להסיט את הדיון לנושא זה והשיב בתום-לב לטענת התובע.

60. בתגובה לכך, השיב לו התובע **"הבאנו גם חיילים שנמלו בקרב. גם מהפריפריה וגם ממימד"** ועל כך משיב לו מנכ"ל הנתבעת **"לא. אני ביקרתי לא את הכתבה. הכתבה היא דוגמה. למצב, אין לחפור בה יותר מדי"**⁴⁶.

61. על כך משיב לו מנכ"ל הנתבעת, כי הראיון היה דוגמא בלבד **"אני חושב שאתה לוקח דוגמא אחת מני רבות שנתתי לך... והופך אותו למרכז העניין"**⁴⁷. והדברים המשיכו ביתר שאת גם בישיבת השימוע השנייה.

⁴⁰ עמי 24 - 29 לתמליל ישיבת השימוע הראשונה.

⁴¹ עמי 10, שי 7 - 12 לפרוטוקול הדיון מיום 6.2.2017.

⁴² ס"ק 13-08-37876 הסתדרות העובדים הכללית החדשה - ארגון העיתונאים - אחוזת הירש ישראל תשנ"ד בע"מ, פורסם בנבו (7.1.2014); ס"ק 13-10-17962 הסתדרות העובדים הכללית החדשה-ארגון העיתונאים בישראל - סיטינט בע"מ, פורסם בנבו (27.10.2013); ס"ק 12-02-32893 הסתדרות העובדים הכללית החדשה - ידיעות אינטרנט, פורסם בנבו (22.4.2012).

⁴³ עמי 9, שי 3 לתמליל ישיבת השימוע הראשונה.

⁴⁴ על פי נתוני הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, נכון לשנת 2008, 1.6% מתוך 193,400 תושבי באר-שבע היו מוסלמים ובסך הכול כ- 3,095 איש:

http://www.cbs.gov.il/www/mifkad/mifkad_2008/profiles/rep_h_900000000000.pdf

⁴⁵ עמי 25, שי 22 לתמליל ישיבת השימוע הראשונה.

⁴⁶ עמי 25, שי 23 עד עמי 26, שי 2 לתמליל ישיבת השימוע הראשונה.

⁴⁷ נספח 7 לתצהיר התובע.

62. גם במכתב⁴⁸ ששלח התובע למנכ"ל הנתבעת לאחר השימוע, לא נטען כי זו הפעם הראשונה שהדברים נאמרו לו. מכתב זה נשלח פרק זמן הולם לאחר השימוע, תוך שהתובע מקבל ייעוץ משפטי, ארגוני ותברתי ואף בו הוא לא כותב את המובן מאליו לכל אדם אחר - הכיצד מפטרים אותו על בסיס טענות שמעולם לא הוזכרו בפניו? לטענתו כמובן. עובדה זו מלמדת על היעדר מהימנות גירסתו העובדתית הכבושה ועל כך שדינה להידחות.

63. אבל גם לשיטתו של התובע - גם אם מעולם לא העירו לו קודם לכן על הדברים, במקום לטעון לגופן של הטענות, הוא בוחר לגרור את הדיון לריאיון, להשלכותיו ולהשקפת עולמו. התובע לא מנסה כלל לטעון כי טענות מנכ"ל הנתבעת (כזכור - לא מקדם שינוי, לעומתי, פרובוקטיבי) אינן נכונות, כפי שניתן היה לצפות שאדם אחר, פחות מלומד, פחות רהוט ובעל ייצוג טוב פחות, בוודאי היה טוען.

64. התובע לא משיב לטענות הנתבעת, לא מסביר מדוע מנכ"ל הנתבעת טועה לעניין היעדר היוזמה ונושאי כתיבתו, אלא מסיט את הדיון למקום בו הוא חש יותר בנוח - כלומר, הבעיה אינה בו, אלא זו הנתבעת שמונחית משיקולים גזעניים וכיובי.

65. כאמור מבין מאה ושלושה עמודי תמליל השימוע רק עמודים ספורים נוגעים לראיון. נוסף על כך, כפי שציינה הנתבעת בסעיף 21 לכתב הגנתה, במהלך שמונה-עשרה החודשים בהם שימש מר פרידמן כמנהלו של התובע, פורסמו, לפחות, עשרים ושבע כתבות הנוגעות למגזר הבדווי, חלק נכבד מהן מפרי עטו של התובע. אם אכן, כתיבה על המגזר הבדווי היא אשר הבעירה, לכאורה, את חמתה של הנתבעת, הדעת נותנת כי התובע היה מפוטר עוד קודם לכן⁴⁹.

ההתמקדות ב"באר שבע וסביבתה"

66. גם הטענה לפיה התובע נדרש להתמקד בעיר באר-שבע, לא היוותה טעם לפיטוריו ולמעשה היא הוזכרה בכלליות רבה למדי על ידי מנכ"ל הנתבעת. התובע לא פוטר מטעם זה, אלא כל נאמר לו היה כי ציפיית הנתבעת הייתה להתמקדות בעיר באר-שבע ולא ביישובים הנמצאים 40 ק"מ ממנה.

67. הנתבעת ראתה בעצמה מאז ומעולם כלי תקשורת לבאר שבע וסביבתה, הדבר נטען עוד בסעיף 10(א) לכתב ההגנה ובשום מקום לא נטען אחרת. אך נדמה כי המחלוקת עם התובע היא מהם סביבותיה של באר שבע. התובע סבור, כך נדמה, כי סביבתה של באר שבע כוללת איזורים אשר המרחק בינם לבאר שבע, הוא כמרחק שבין כפר סבא לתדרה או בין תל-אביב לירושלים.

68. ההפניה לשער המקומון מיום 26.1.2017 אינה מלמדת דבר, היות שמדובר בכותרת חריגה, כפי שהשיב מנכ"ל הנתבעת בעדותו והיא לא מופיעה באופן שגרתי בשערים אחרים של המקומון.

⁴⁸ נספח 6 לתצהיר התובע.

⁴⁹ וראו גם עמ' 29, שורות 7 - 13 לפרוטוקול.

69. הנתבעת תטען עוד כי לתובע הייתה האפשרות להגיש תצהיר תשובה ולהתייחס לגליון זה - אך אז הייתה נשללת ממנה האפשרות להפנות את בית הדין הנכבד למבוכה, לכאורה, של מנכ"ל הנתבעת (מבוכה כזו שרק התובע שם ליבו אליה).

70. כמפורט לעיל, גרסתה העובדתית של הנתבעת הגיונית יותר מזו של התובע, היא מתיישבת עם הראיות האחרות ונתמכת בראיות ולא בניחושים וחזקות. לפיכך מן הראוי לקבלה ולקבוע כי התובע פוטר עקב חוסר שביעות רצון מתפקודו - חוסר שביעות רצון שקדמה לפרסום הראיון

71. עם זאת, ככל שיקבע בית הדין הנכבד, כממצא עובדתי, בניגוד לעמדת הנתבעת כי הראיון היה הטעם בעטיו פיטרה הנתבעת את התובע, אין הדבר מהווה הפליה או גזענות מכל סוג שהוא. כמפורט לעיל, העמדה לפיה אין מבקרים את רשויות המדינה היא עמדה לגיטימית, אשר הובעה על ידי גורמים שונים בכלי תקשורת שונים, גדולים בהרבה מהנתבעת ואין מדובר בגזענות.

72. בסופו של דבר, גם הראיות ה"קשיחות", משיחת השימוע מלמדות כי מנכ"ל הנתבעת לא רווה נחת מהיקפו ומהבלטתו של הראיון שהיווה ביקורת על המדינה בעת שהתותחים רועמים ללא קשר לעובדה כי הוא עסק בבדווים והעמדה לפיה לא ראוי להפנות ביקורת כלפי המדינה בעת מלחמה שלעצמה אינה גזענית.

זימונו של מר בן-יוסף לעדות

73. בסיכומיהם, טוענים התובעים כי היה על הנתבעת לזמן את מר גולן בר-יוסף, מי ששימש כממונה המקצועי על התובע ומשלא זומן, הרי שיש לזקוף את אי-זימונו לחובת הנתבעת. מעורבותו של מר בן-יוסף בהליך סיום העסקת התובע הייתה שולית. התובע לא פוטר מטעמים הנוגעים לאיכות עבודתו כעיתונאי, אלא מחוסר התאמה לתפקידו כמנהל וכעורך. לעניין זה עדותו של מר בן יוסף לא הייתה מעלה או מורידה.

74. יתר על כן, דבר לא מנע מהתובע לבקש לזמן את מר בן יוסף לעדות. למעשה, אם סבר כי עדותו חשובה, היה עליו לזמן לעדות ובכך שלא זימן אותו, הרי שמדובר במחדל דיוני של התובע עצמו בוודאי בשים לב, לזכות, החריגה שניתנה לתובעים להגיש תצהירי תשובה לתצהירי הנתבעת. ראייה לחשיבות עדותו של מר בן יוסף - בעיני התובע - מהווים גם המסמכים שהציגו ב"כ התובעים למנכ"ל הנתבעת בעת שהאחרון נחקר בחקירה נגדית תכתובות בינו לבין מר בן יוסף (מוצג ת/1). גם מסמכים אלו לא מצאו התובעים לנכון לצרף לתצהירי תשובה, כפי הנראה הם העדיפו את ה"אייטס" על פני חקר האמת.

75. כאמור, הנתבעת לא סברה כי עדותו של מר בן יוסף חשובה, החלטת הפיטורים לא הייתה שלו, מעורבותו בהליך הייתה שולית ונעשתה על מנת לעדכנו באשר למתרחש, הא ותו לא.

ד. לא נפל פגם בהליך השימוע

מהות זכות השימוע

76. זכות הטיעון טרם פוטורים הייתה קיימת בעבר במגזר הציבורי בלבד והיא אומצה במגזר הפרטי בפסיקת בית הדין הארצי לעבודה⁵⁰.

77. מטרתו של הליך השימוע היא לאפשר לעובד לטעון, להביא בפני המעסיק את ה"אידך גיסא" וולנסות לשכנע את בעל הסמכות שלא לממש את כוונת הפוטורים⁵¹. וחובתו של המעסיק היא להאזין לטיעוני העובד "בלב נקי ובנפש חפצה"⁵², כך שדברי העובד יכול וישכנעו את המעסיק שלא לפטר.

78. פסיקת בתי הדין לעבודה נמנעה מלקבוע כללים צורניים להליך השימוע אך נקבע מכנה משותף מחייב הכולל⁵³:

78.1. יידוע העובד בדבר אפשרות הפוטורים.

78.2. פירוט הנימוקים בעטיים נשקלים הפוטורים פרק זמן הולם מראש.

78.3. שקילת טענות העובד בנפש פתוחה וחפצה.

78.4. מתן אפשרות ייצוג לעובד ככל שהוא חפץ בכך.

79. לא זו אף זו - בפסיקת בתי הדין לעבודה נקבע כי החובה הקיימת למעסיק היא לאפשר לעובד את הזכות המהותית לטעון כנגד פוטוריו. במקרים המתאימים, הכשירו בתי הדין לעבודה שימועים שנערכו לאחר שהתקבלה החלטת הפוטורים עצמה⁵⁴.

מן הכלל אל הפרט

80. הנתבעת סבורה כי לא רק שהליך השימוע היה כדין, אלא הנתבעת קיימה אותו, מעבר לחובתה על פי דין, בכנות ובתום לב. מנגד, התובע, ראה בהליך השימוע אמצעי למינוף טענותיו - תוך שהקליט את השימוע מבלי לומר דבר, הסית את הדיון למחוזות שהיו נוחים לו, כפי הנראה בעצת פרקליטיו, ארגון העיתונאים וחברים אחרים.

⁵⁰ ע"ע 300353/98 הרמן - סוגול ישראל בע"מ, פורסם בנבו, (29.12.2002); ע"ע 1027/01 גוטרמן - המכללה האקדמית עמק יזרעאל, פורסם בנבו (7.1.2003); ע"ע (עבודה ארצי) 415/06 מלכה - שופרסל בע"מ, פורסם בנבו (15.07.2007).

⁵¹ ע"ע 15-09-23402 ברד - קנסטו בע"מ, פורסם בנבו (28.2.2017) (להלן - "פרשת קנסטו"), סעיף 12 לפסק הדין.

⁵² עניין גוטרמן, הי"ש 40 לעיל.

⁵³ פרשת קנסטו, שם.

⁵⁴ ע"ע 109/08 מרכז החינוך העצמאי לתלמודי תורה - עובדיה בן נון, פורסם בנבו (21.8.2008), סעיף 21 לפסק הדין והאסמכתאות שם.

81. אין חולק כי הליך השימוע נמשך חודש מלא - מיום 24.7.2014 בו זומן התובע לשימוע⁵⁵, ועד ליום 24.8.2014 בו נמסרה לתובע הודעת הפיטורים⁵⁶. ישיבת השימוע הראשונה נערכה ביום 7.8.2014, כשבועיים לאחר המועד בו זומן התובע לשימוע והיא נמשכה כשעה ומחצה.
82. לאחר ישיבת השימוע שלח מנכ"ל הנתבעת לתובע את סיכום הדברים שערך בכתב ידו⁵⁷ בעת השימוע וביקש ממנו להעיר את הערותיו⁵⁸.
83. בתשובה לכך, ביום 12.8.2014 בשעה 17:32 שלח התובע למנכ"ל הנתבעת מכתב בן ארבעה עמודים⁵⁹, חמישים ושמונה דקות לאחר מכן, השיב⁶⁰ מנכ"ל הנתבעת לתובע, התייחס לאמור במכתבו וקבע להיפגש עמו לישיבת שימוע נוספת. המהירות בה השיב מנכ"ל הנתבעת מלמדת על האותנטיות ותום הלב שבתגובתו.
84. ישיבת שימוע נוספת התקיימה ביום 14.8.2014. היא נמשכה למעלה משעה וגם בה ניתנה לתובע ההזדמנות לטעון באופן חופשי כנגד אפשרות סיום העסקתו.
85. במעמד דיון ההוכחות התברר כי במהלך החודש בו נערך הליך השימוע התובע היה בקשר עם ארגון העובדים באופן שוטף ועם יו"ר הארגון בעצמו⁶¹. נוסף על כך, התובע אף נועץ עם חברים ועם עורכי דין, אשר המליצו לו כיצד לנהוג ואף נשקלה אפשרות הגשת צו מניעה כנגד פיטוריו⁶².
86. יתר על כן, התובע אינו עובד הדיוט, אלא עובד המודע לזכויותיו - ראייה לכך מהווה העובדה כי היה מהראשונים שהצטרף לארגון העובדים הענפי - ארגון העיתונאים. התובע אף העיד על עצמו כי מניסיונו כעיתונאי וכאזרח לימד אותו כי כדאי היה לו להקליט את שיחת השימוע⁶³.
87. עניינו הרואות כי הנתבעת זימנה את התובע לישיבת שימוע במכתב ערוך כדן, פירטה את הטעמים בעטיים נשקל סיום העסקתו, קיימה שתי ישיבות שימוע ממושכות וניהלה עמו דיון בכתב על טעמי סיום העסקתו.
88. **דברים אלו מלמדים יותר מכל כי עקרונות השימוע מולאו לא רק באופן המתיישב עם הדין, אלא באופן העולה במידה ניכרת על דרישות הדין.**

⁵⁵ נספח 4 לתצהיר התובע.

⁵⁶ נספח 2 לתצהיר התובע.

⁵⁷ נספח 5 לתצהיר התובע.

⁵⁸ הודעת דוא"ל מיום 10.8.2014 - נספח ז' לתצהירו של מנכ"ל הנתבעת.

⁵⁹ נספח 6 לתצהיר התובע.

⁶⁰ נספח ז' לתצהירו של מנכ"ל הנתבעת.

⁶¹ עמ' 9, שורות 31 - 32 לפרוטוקול.

⁶² עמ' 10, שורות 7 - 10 לפרוטוקול.

⁶³ עמ' 16, שורות 7 - 10 לפרוטוקול.

מענה לטענות התובע באשר לפגמים שנפלו לטענתו בהליך השימוע

89. בתצהירו טוען התובע לפגמים אשר נפלו במעמד השימוע. לדבריו, במכתב הזימון לשימוע לא נכתב כי הוא זכאי לייצוג במעמד השימוע או כי הוא זכאי לקבל מסמכים לרבות תיקו האישי⁶⁴.
90. טענות אלו, בשים לב לאיכות והיקף הייעוץ המקצועי שעמד לרשות התובע בזמן אמת, כמפורט לעיל, לא רק שהן חסרות בסיס הן מלמדות על דרך הילוכם הצינית וחסרת תום הלב של התובעים.
91. גם לשיטת התובע, לכל המאוחר הוא זכה לייצוג משפטי וארגוני לאחר ישיבת השימוע הראשונה. אף על פי כן, הוא לא ביקש להתייצב לישיבת השימוע כשהוא מיוצג ולא העלה טענה וחצי טענה לעניין זה - בזמן אמת.
92. דברים אלו יפים גם באשר לזכותו, הלכאורית, של התובע לקבלת מסמכים - התובע לא טרח לציין בזמן אמת כי הוא מעוניין במסמך זה או אחר. גם במעמד דיון ההוכחות עצמו, התובע לא ידע להצביע על מסמך זה או אחר, אשר היה בתיקו האישי ואשר יכול היה להועיל לו בזמן אמת⁶⁵.
93. הנתבעת טוען כי גם בהיבט המשפטי, טענת התובע לפיה היה על הנתבעת לפרט במכתב הזימון לשימוע את זכותו של התובע לקבל מסמכים או לייצוג, אין לה בסיס. הנתבעת לא הציגה כל אסמכתא הקובעת חובה זו ולא לחינם מפני שאסמכתא מעין זו אין בנמצא.
94. כאמור לעיל, על פי פסיקת בית הדין הארצי לעבודה בפרשת **קנסטו**, לא קיימת בפסיקה פרוצדורה סדורה לעניין דרך עריכת שימוע אלא המהות היא החשובה. הנתבעת סבורה כי בענייננו המהות התקיימה תוך שניתנה לתובע אפשרות כנה לטעון כנגד פיטוריו, תוך שמנכ"ל הנתבעת יוצא מגדרו על מנת להסביר לתובע מדוע נשקלים פיטוריו.

ה. פיטורים שלא כדין - חוק שוויון ההזדמנויות בעבודה

95. לשיטת התובעים, פיטורי התובע נבעו מכך שפירסם ריאיון שאינו מתיישב עם ערכים גזעניים של קהל קוראי העיתון, בכך שהיא מגלה אמפתיה לקבוצת מיעוט ובכך שהביע ביקורת בזמן מלחמה.
96. הנתבעת פירטה באריכות לעיל מדוע יש לקבל את טענתה לפיה פיטורי התובע לא נעשו בעקבות הריאיון, אלא הוא היווה דוגמא בלבד לכשל בשיקול דעתו. מטעם זה לבדו, דין רכיב תביעה זה להידחות.

⁶⁴ סעיף 16 לתצהיר התובע.

⁶⁵ עמ' 14, שורות 8 - 19 לפרוטוקול.

97. עם זאת, לחלופין ומחמת הזהירות, הנתבעת סבורה כי דין רכיב תביעה זה להידחות גם ככל שתתקבל טענת התובע, לפיה פוטר בעקבות פרסום הריאיון או שזה "זיהם" את החלטת הפיטורים.

98. ביקורתו של מנכ"ל הנתבעת לא הייתה כנגד פרסום הריאיון, אלא כנגד פרסומו בהיקף ובהבלטה כפי שפורסם באותה העת ובנסיבותיו החריגות של אותו השבוע. עמדה זו אינה גזענית או מפלה, אלא זו עמדה לגיטימית, לפיה אין זה ראוי למתוח ביקורת על השלטונות בזמן מלחמה. אפשר להסכים או לא להסכים עם עמדה זו, אך אין זו גזענות.

הקלות הבלתי נסבלת של האשמה בגזענות

99. לשיטת התובעים, ה"גזענות" אותה הם מייחסים לנתבעת, באה לידי ביטוי בפיטורי התובע, נוכח דברי מנכ"ל הנתבעת שלא מבקרים את המדינה בזמן מלחמה, וכי הדבר לא יתקבל בצורה חיובית בעיני קהל קוראי העיתון.

100. דוק: מנכ"ל הנתבעת לא סבר כי לא היה מקום לכתוב על היעדר המיגון בפזורה הבדווית, מפני שמדובר בבדווים, אלא הוא סבר כי יש להתמקד בעיר באר-שבע עצמה ולהימנע מהבעת ביקורת במקומו, על המדינה, בעת מלחמה. כאמור, מנכ"ל הנתבעת סבר כי כפי שלא היה מקום לכתוב על היעדר מיגון ברהט ולקיה, כך לא היה מקום לכתוב על היעדר מיגון בקיבוצים רביבים ודביר.

101. מנכ"ל הנתבעת סבר כי על המקומון לפנות למכנה המשותף הרחב ביותר בקרב תושבי באר שבע, היות שמטרתו של המקומון היא להציע לקוראי העיתון מוצר שהם ירצו לקרוא ויזדהו עם תכניו. לפיכך, לשיטתו, בזמן המלחמה, ובעת שתושבי העיר היו בחרדה מתמדת, בזמן שהעיר הופגה ללא הרף, בעת שחיללי צה"ל נלחמו ברצועת עזה, חלקם נפצעו ונהרגו בקרבות - לא הייתה זו העת, למתוח ביקורת במקומון, ביקורת אשר ממילא לא נחסכה מהשלטונות בכלי תקשורת אחרים.

102. התובע מציין בסיכומיו כי פעל בהתאם לצו מצפוני, לחובות אתיות החלות עליו ולהשקפתו ההומניסטית והאזרחית אך לא רק לתובע יש מצפון, חובות אתיות והשקפת עולם, ואלו שלו אינן חשובות יותר מהשקפות עולם שונות משלו.

103. לנתבעת עומדת הזכות לחשוב כי אחדות השורות, ואי-הבעת ביקורת כלפי המדינה בעת מלחמה הם ערכים חשובים לקהל היעד של המקומון לא פחות מ"הומניזם" ו"אזרחות". העמדה לפיה יש להמתין עם הביקורת עד שוך הקרבות, אינה פחותת ערך מהעמדה המבקשת להטיחה בזמן אמת.

104. הנתבעת זכאית לחשוב כי אלו הערכים החשובים לקוראיה ולהנחות את העיתונאים שהיא מעסיקה לפעול לפיו. הנתבעת לא תהא כלי התקשורת הראשון ולא האחרון המכתיב קו סיקור כזה או אחר, וישנם כלי תקשורת לגיטימיים בהם קו הסיקור מצומצם הרבה יותר.

לא קיימת לתובע עילה לפי חוק שוויון ההזדמנויות

105. לחלופין, ומחמת הזהירות, גם אם יקבל בית הדין הנכבד את עמדת התובעים ויקבע, בהיבט העובדתי, כי הראיון, הוא שהביא לפיטורי התובע, מבחינה משפטית, תטען הנתבעת כי טענות התובע לפי חוק שוויון ההזדמנויות חסרות בסיס.

106. על פי סעיף 2 לחוק שוויון ההזדמנויות, חל איסור על מעסיק להפלות בין עובדיו מחמת -

”...מינם, נטייתם המינית, מעמדם האישי, הריון, טיפולי פוריות, טיפולי הפריה חוץ-גופית, היותם הורים, גילם, גזעם, דתם, לאומיותם, ארץ מוצאם, מקום מגוריהם, השקפתם, מפלגתם או שירותם במילואים, קריאתם לשירות מילואים או שירותם הצפוי בשירות מילואים...”

107. כמפורט לעיל, לשיטת התובעים, התובע פוטר עקב “השקפתו” - אך דרושה יצירתיות של ממש על מנת להתייחס לנושא כתיבה עיתונאית כאל השקפה פוליטית.

108. אילו היה התובע מפוטר מכיוון שלדעתו יש לכתוב על הפזורה הבדווית והנתבעת הייתה מתנגדת לכך, ייתכן והיה בכך טעם לפגם. אלא שהתובע כתב רבות על הפזורה הבדווית וגם העובדה כי הוא עצמו, עורך העיתון, ממוצא בדווי, לכל הפחות מרמזות כי לנתבעת לא היו דעות קדומות כנגד האוכלוסייה הבדווית.

109. התובעים טוענים כי נטל הראיה מוטל על הנתבעת - טענה זו אינה נכונה. על פי ההלכה הפסוקה⁶⁶, נטל הראיה יעבור למעסיק, ככל שהעובד יוכיח כי “לא היה בהתנהגותו או במעשיו סיבה לפיטוריו” - בהתאם להוראת סעיף 9 לחוק שוויון ההזדמנויות בעבודה.

110. הוכח כי הנתבעת לא הייתה שבעת רצון מתפקודו של התובע ובעקבות כך הוא פוטר. הנתבעת תטען כי מעבר לכך, ישנו טעם לפגם, מקום בו עובד “נאחו בקרנות המזבח” בעת שהוא מפוטר, טוען להפליה ומבקש להעביר את נטל הראיה אל המעסיק, ללא שמץ של ראיה התומך בטענותיו.

ו. פיטורים שלא כדין - בניגוד לחופש העיתונות

111. לשיטת התובעים משסבר התובע כי הראיון היה נושא ראוי לפרסום, לא רק שהייתה לו הזכות לפרסמו, על אפה ועל חמתה של הנתבעת, אלא אף הייתה זו חובתו האתית.

112. אין צורך להיות עיתונאי כדי להבין שזו טענה חסרת כל בסיס, בהיבט העקרוני אך גם בהיבט הנקודתי, בנסיבותיה של תובענה זו, טענה זו נעדרת כל בסיס.

⁶⁶ ע”ע 11260-10-13 מרכז הפורמיקה אברבוך בע”מ - פרבר גאלי, פורסם בנבו (14.11.2016)

113. לאף עובד, גם לא לעיתונאי, אין קיימת החירות לעשות בקניינו של המעסיק, ככל העולה על רוחו. דברים אלו כוחם יפה גם לעיתונאים והם באו לידי ביטוי בפסיקת בית הדין הארצי לעבודה בדב"ע נ/3-223 פלסטין פוסט בע"מ - יחיאל, פד"ע כז, 436, 451 (להלן - "פרשת יחיאל"):

"ומכאן לענייננו. החייב עיתון, שנרכש על ידי בעלים פרטי, ליתן במה למגוון הדעות בחברה הישראלית, או שמה מותר לו לכוון את כתיבתו ומאמריו להשקפה המקובלת עליו? רשאי זכאי בעלים של עיתון, גוף ציבורי או חברה פרטית, לכוון את עיתונו לנתיבים הרצויים לו, ולמנוע פרסומים נוגדים. רשאי בעלים של עיתון לקבוע את הקו הפוליטי, הכלכלי והתרבותי של עיתונו, ואינו חייב לפרסם בעיתונו דעות נוגדות"

114. זכך -

"עיתון, יהא נפוץ כאשר יהא, אינו חייב ליתן "ביטוי מתאים של השקפות שונות הרווחות בציבור" כשם שרשות השידור חייבת לעשות מכח חוק. רצוי וראוי כיש יעשה כן, אך זכותו גם שלא לעשות כן. ציבור הקוראים שמכספם הוא ניזון, יחליט אם להמשיך ולקנות אותו עיתון, שהוא חד צדדים בדיווחיו והשקפותיו. אם יפחת מספר הקוראים, יחדלו מפרסמים מלפרסם בו, והוא לא יוכל להמשיך ולהתקיים. בשוק העיתונות החופשי - אלה הם השיקולים שצריכים להנחות את הבעלים."

115. התובעים פירטו שורה ארוכה של פסקי דין יפים וחשובים, אך חסרי כל רלוונטיות לענייננו. איש אינו חולק על חשיבותה של התקשורת וחופש הביטוי, עם כל הסופרלטיביזם, המוצדקים, הנוגעים למשלח יד זה.

116. עם זאת, גם אם ישנה חובה לעיתונאי לפרסם, חובה זו אינה מוחלטת והיא בוודאי מאבדת מעוצמתה לאחר שאותו נושא פרסם כבר בכלי תקשורת אחר ולעמדת הנתבעת היא מתאימת לחלוטין לאחר שפורסמה באין ספור כלי תקשורת אחרים.

117. התובעים מבקשים לאבחן את ההלכה שנקבעה בפרשת יחיאל בהתבסס על שלושה נימוקים שונים. ראשית, התובע מעולם לא פעל בניגוד להנחיות הנתבעת ואלו הופיעו רק במועד השימוע. שנית, הלכת יחיאל לא חלה על סוגיות הומניסטיות, דוגמת אלו שבוטאו בראיון וזהו חריג לפררוגטיבת הניהול. שלישית - בניגוד לפרשת יחיאל, אין מדובר בהתפררות, אלא בפיטורים.

118. באשר לטעם הראשון - התובע, העלה מהרהורי ליבו טענות הנוגעות להגבלת קו הסיקור שלו ולפיכך אין פלא כי מעולם לא העירו לו על כך לשיטת הנתבעת. טרוניותיה של הנתבעת כלפי התובע לא נגעו לנושאי כתיבתו של התובע, כי אם לטון, לאופי וללעומתיות בה בחר התובע לערוך את המקומון. לנתבעת לא הייתה בעיה עקרונית עם כתבה זו או אחרת, אלא עם חוסר הבנתו את שהנתבעת מצפה לו.
119. באשר לטעם השני - היה ניתן להתייחס ברצינות לטענה בדבר החובה לפרסם פרסומים בעלי חשיבות ראשונית או לזכויות אדם ואזרח - אך לא היה כל ערך עיתונאי מוסף לראיון אשר פרסם התובע. הוא לא הביא מידע חדש, הוא לא יצר מודעות לקושי שלא היה ידוע קודם לכן ולפיכך ההיאחזות מלאת הפאתוס ב"זכויות אדם", "חופש הביטוי" ו"חופש העיתונות" עושה עוול לערכים אלו.
120. באשר לטעם השלישי - בין אם בפיטורים או בהתפטרות עסקיין, אין לכך כל חשיבות, היות שנושאי כתיבתו של התובע מעולם לא הוגבלו - גם לא הראיון המדובר אשר פורסם במלואו.
121. למעשה, בפסק הדין בפרשת **יחיאל**, עלתה בדיוק שאלה זו - האם זכות הקניין הקיימת למו"ל של עיתון, קיימת מלכתחילה, בעצם הכתבת נושאי הכתיבה או רק בדיעבד - בפיטורי עורך או עיתונאי החורגים מקו זה.
122. בית הדין האזורי סבר באותו עניין כי זכות הקניין קיימת רק בדיעבד⁶⁷, כלומר, למו"ל של עיתון קיימת הזכות לפטר עורך או עיתונאי, מקום בו כתיבתם אינה לרוחו של המו"ל - אך לא קיימת לו הזכות להכתיב להם מראש מה לכתוב. בית הדין הארצי הפך קביעה זו וקבע כי למו"ל עומדת גם הזכות מלכתחילה להכתיב לעורך ולעיתונאי מה לכתוב ומה לא.
123. אין חולק כי בענייננו, הנתבעת לא הכתיבה לתובע מה לכתוב, אלא פיטרה אותו לאחר שלא נחה דעתה מעבודתו כמפורט לעיל ולא בגין האירוע היחיד של פרסום הכתבה. כך שגם על פי גישתו המרחיבה של בית הדין האזורי באותו עניין, תביעתו של התובע דינה להידחות.
124. נוכח האמור לעיל, גם הפניותיהם של התובעים לתקנון האתיקה המקצועית של העיתונות (להלן - "תקנון האתיקה") אין בהן כדי להועיל לה.
125. לשיטתם סעיף 4 לתקנון האתיקה, חייב את התובע, מחד, לפרסם את הראיון, ומנגד אסר על הנתבעת למנוע את פרסום הראיון או לפטר את התובע עקב פרסומו.

⁶⁷ פרשת **יחיאל**, עמ' 448 מול האות ו'

126. הנתבעת תטען כי סעיף 4 לתקנון עוסק ב"מידע שקיים עניין ציבורי פרסומי". עניינו של הראיון היה בסוגיית היעדר מיגון הולם לפזורה הבדווית בנגב, מפני ירי רקטות - אך נושא זה זכה לסיקור הולם בכל כלי התקשורת בישראל, מכל הסוגים⁶⁸.

127. ברי כי אין דומה חובה אתית לעסוק בנושא שפורסם בכלי תקשורת רבים, לנושא שלא פורסם כלל. העובדה כי באותו ראיון, הושמע קולה של אלמנת ההרוג מפגיעת הרקטה, מר עודא אל-וודגי ז"ל, לא הופכת את הראיון ל"מידע שקיים עניין ציבורי בפרסומי" - אלא לכל היותר מדובר בבחינת אותו נושא, שאכן היה עניין ציבורי בפרסומו, מזווית נוספת.

128. פסקי הדין בעניינה של אילנה דיין וידיעות אחרונות⁶⁹ אינם רלוונטיים בשום צורה ואופן לענייננו, מה גם שבפרשת ידיעות אחרונות, התייחס בית הדין הארצי לפרשת יחיאל וקבע, בעקיפין, כי היא על מכונה עומדת.

129. יתר על כן, אין דומה עניינם של כלי תקשורת ארציים, בעלי חשיפה ארצית אדירה, אשר ציבור קוראיהם יוזם את החשיפה אליהם - בין אם באמצעות רכישתם, גלישה לאתרי האינטרנט שלהם, או בחירה בצפייה בהם בטלוויזיה, לנתבעת שהיא כלי תקשורת קטן המחזר על פתחי קוראיו.

130. הנתבעת תציין עוד כי ההשוואה בינה לבין כלי תקשורת ארציים גדולים, אף שהיא מחמיאה לה, נעדרת כל הקשר ענייני. ברי כי אין דין חופש הביטוי וחופש העיתונות הקיים לעובדים בגופי תקשורת משמעותיים כל כך, בעלי השפעה גדולה כל כך על דעת הקהל, לבין מקומו (גם אם מוביל) בבאר שבע. לא זו אף זו, גם בכלי התקשורת האמורים לא קיימת חירות ביטוי מוחלטת לעיתונאים ומו"ל רשאי להחליט על סיום העסקתם, ככל שזה אינו מתיישב עם המקובל עליו.

131. קבלת פרשנות התובעים עלולה להביא לאבסורד לא רק בשוק התקשורת, אלא בשוק העבודה בכלל. אם לעיתונאי, שכיר קיימת הזכות לכתוב ככל העולה על רוחו, לטבח במסעדה מותר להחליט כי מהיום והלאה הוא מבשל מזון לפי רצונו, עו"ד שכיר יוכל להחליט באילו לקוחות הוא מטפל ובאילו לא, רופאים יחליטו כי מצפונם מחייבם לטפל קודם כל בחולים מסוג זה ולא אחר והדבר יוביל לאנרכיה ולאבסורד.

* * *

בית הדין הנכבד מתבקש, אפוא, לדחות את התביעה ולחייב את התובעים בהוצאות הנתבעת בהליך זה ובשכר טרחת פרקליטיה.

W:\50תביעות\74902206.docx

⁶⁸ נספח ה' לתצהיר מנכ"ל הנתבעת.

⁶⁹ דני"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר דיין אורבך, פורסם בנבו (18.9.2014); עס"ק 59352-10-13 ידיעות אינטרנט בע"מ (שותפות רשומה) - הסתדרות העובדים הכללית החדשה-ארגון העיתונאים בישראל, פורסם בנבו (21.8.2014).